

Arrest

nr. 147 699 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.L. BROCORENS, die loco advocaat M.-C. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 januari 2015 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in.

1.2 Na consultatie van EURODAC blijkt dat van de verzoekende partij twee maal op 31 december 2014 in Hongarije vingerafdrukken werden genomen.

1.3 Op 29 januari 2015 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1. b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.4 Op 12 februari 2015 stemmen de Hongaarse autoriteiten in met de terugname en delen mee dat de verzoekende partij op 31 december 2014 in Hongarije een asielaanvraag indiende en kort daarna verdween.

1.5 Op 2 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : Z.(...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Iran van gemengd Arabisch-Perzische afkomst verklaart te zijn, vroeg op 07.01.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de vingerafdraken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst op 31.10.2014 en 31.12.2014 respectievelijk werden geregistreerd in Griekenland en Hongarije en dat hij op 31.12.2014 asiel vroeg in Hongarije.

De betrokkene werd gehoord op 27.01.2015 en verklaarde dat hij Iran drie maanden voorafgaand aan zijn aankomst in België verliet en naar Turkije reisde. Na een tweetal dagen in Turkije reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. Na een verblijf van anderhalve maand in Griekenland vervolgde de betrokkene zijn weg naar Hongarije, waar zijn vingerafdraken werden genomen en waar hij naar eigen zeggen geen asiel vroeg. Na een verblijf van twee dagen trok hij verder door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 07.01.2015 aankwam. De betrokkene voegde nog toe dat hij in Hongarije één avond in een opvangcentrum verbleef.

Op 29.01.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 12.02.2015 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. De Hongaarse instanties deelden mee dat de betrokkene op 31.12.2014 asiel vroeg, maar kort daarna verdween met onbekende bestemming. Ze voegden verder toe dat de betrokkene in Hongarije asiel vroeg samen met een vrouw, waarvan hij verklaarde dat het zijn echtgenote was. Deze vrouw vroeg op 07.01.2015 ook asiel in België (OV 8006733).

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij geen specifieke reden had voor zijn keuze voor België. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen expliciet verzet tegen een overdracht aan Hongarije en verklaarde geen reden te hebben om zich te verzetten tegen een overdracht aan Hongarije, maar stelde een voorkeur voor België te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen expliciet verzet uitte tegen een overdracht aan Hongarije en verklaarde geen reden te hebben om zich te verzetten tegen een overdracht aan Hongarije. De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen melding van ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Hongarije, die hij als een onmenselijke of vernederende behandeling zou hebben ervaren. Volgens zijn verklaringen verbleef hij één avond in een opvangcentrum. De betrokkene stelde wel een voorkeur te hebben voor België, maar zoals reeds vermeld kan een loutere persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de kwestie van zijn vermeende echtgenote verklaarde de betrokkene tijdens een bijkomend verhoor op 23.03.2015 dat deze vrouw de echtgenote van een vriend is. Ze zouden elkaar volgens de betrokkene hebben ontmoet aan de grens van Griekenland met Macedonië en reisden vervolgens samen naar Hongarije. Van Hongarije reisde de betrokkene alleen door naar België. Hij verklaarde geen relatie te hebben met deze vrouw en geen contact meer met haar te hebben gehad.

We merken op dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Hongarije ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012

uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het UNHCR wees er op dat de Hongaarse instanties de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne behandelde en deze personen niet langer terugzond naar Servië of Oekraïne zonder een onderzoek van hun aanvraag (pagina 2, alinea 1).

In het door het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 17.02.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (pagina 21, alinea 3).

Betreffende detentie lezen we in het AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015, dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", tussen januari en juli 2013 niet werden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld (pagina 21, alinea 3). De kanttekening wordt gemaakt dat vanaf 01.07.2013 de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid voorziet tot detentie van asielzoekers. We benadrukken dat deze amendementen de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch zullen worden vastgehouden. Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, het voorwerp zal zijn van detentie.

Betreffende opvang benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, met een capaciteit van 773 personen het grootste open opvangcentrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra. Bewoners krijgen volgens het rapport drie maaltijden per dag en zakgeld (pagina 41).

We zijn van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens het verhoor d.d. 27.01.2015 verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Hongarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties.”

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Ook voert zij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het EU Handvest.

3.3.2.2 De verzoekende partij voert in de uiteenzetting van haar middel één doorlopend betoog, zonder een duidelijk onderscheid te maken tussen de verschillende interne en hogere rechtsnormen die zij inroept. Zodoende zal ook de Raad deze globale uiteenzetting in zijn geheel beschouwen als zijnde de onderbouwing voor alle verschillende schendingen die de verzoekende partij aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. In geval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Uit rechtspraak van zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie (hierna verkort het HvJ) blijkt dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid). Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, 2e en 3e lid en 17 van de Dublin III Verordening.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

In casu stelt de verzoekende partij in de eerste plaats dat haar vingerafdrukken werden genomen, dat zij verhoord werd, dat er geen tolk aanwezig was, dat zij slechts de hulp kreeg van een andere kandidaat vluchteling die amper Engels sprak, dat meerdere verklaringen slecht werden vertaald en begrepen, dat zij een asielaanvraag zou hebben ingediend nadat er haar gevraagd werd een document te ondertekenen dat niet werd vertaald en aldus vereist werd een officieel document, dat haar asielaanvraag betrof te ondertekenen zonder haar in de mogelijkheid te stellen deze te begrijpen en er

de gevolgen van te beseffen waardoor zij aan de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij niet reeds in een ander land een asielaanvraag had ingediend.

Ook geeft zij aan dat zij gedetineerd is geweest in een opvangcentrum, dat zij geschopt werd door politiemannen en vrouwen, dat zij geen toegang had tot de toiletten, dat zij in het gezicht werd geslagen, dat er haar geen passende kledij werd gegeven niettegenstaande het winter was en zij geen fatsoenlijke schoenen had, dat haar voeten door de koude verwond werden, dat zij samen met andere kandidaten vluchtelingen in een container werd geplaatst, dat er daar zowel mannen als vrouwen zaten en amper licht was, dat ze alleen stukjes brood kregen die via een klein raam in de container gegoooid werden, dat er geen toegang tot water was en dat zij daar “minder dan een beest was”.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten zowel op 12 februari 2015 hebben meegedeeld dat de verzoekende partij op 31 december 2014 een asielaanvraag indiende, maar vervolgens snel is verdwenen. Ook blijkt uit het administratief dossier dat op 31 december 2014 vingerafdrukken van de verzoekende partij werden genomen. Ook uit het feit dat de Hongaarse autoriteiten op 12 februari 2015 het terugnameverzoek hebben aanvaard op grond van artikel 18.1. b) van de Dublin-III-Verordening, blijkt – zoals ook in de bestreden beslissing gesteld – dat de verzoekende partij in Hongarije een verzoek om internationale bescherming aldaar had ingediend. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij in Hongarije geen asielaanvraag ingediend heeft. Zelfs indien zij niet op de hoogte zou zijn gebracht of geweest van het feit dat zij een asielaanvraag had ingediend, geen bijstand van een tolk had en op dat moment geen verdere uitleg had gekregen, kan op het eerste gezicht niet gesteld worden dat dit gegeven onder een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM valt en doet dit geen afbreuk aan het feit dat de asielaanvraag wel degelijk werd ingediend

Met betrekking tot haar behandeling in Hongarije gaf de verzoekende partij tijdens haar Dublingehoor de volgende antwoorden op de gestelde vragen: *“Heeft u in Hongarije geen asiel aangevraagd? Ik ben één keer opgepakt door de politie in Hongarije, ze hebben mijn vingerafdrukken genomen, maar ik heb nooit asiel aangevraagd. (...) Hoelang bent u daar gebleven? Twee dagen. Waar heeft u verbleven? Eén avond in een asielcentrum. Bent u twee keer in Hongarije geweest? Ik heb één keer vingerafdrukken laten nemen in een politiekantoor, dan werd ik naar een gebouw gebracht zoals hier en werden mijn vingerafdrukken nog eens genomen.(...)”* (vraag 24). Op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (...) zouden rechtvaardigen”* antwoordde verzoekende partij *“Mijn voorkeur is wel België, maar er is geen specifieke reden waarom ik mij zou verzetten tegen een overdracht naar Hongarije”* (vraag 36).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op deze verklaringen wordt ingegaan en dat aangegeven wordt dat de verzoekende partij geen specifieke reden had voor haar keuze voor België en dat zij tijdens haar verhoor geen expliciet verzet uitte tegen een overdracht aan Hongarije, doch enkel uitte een voorkeur te hebben voor België. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tijdens het voormeld Dublingehoor op geen enkel ogenblik melding maakte van de manier waarop zij behandeld is geweest zoals zij thans in haar verzoekschrift voor de Raad uiteenzet.

Verzoekende partij meent dat zij tijdens haar gehoor niet in de mogelijkheid werd gezet om, in volle vertrouwen, de gebeurtenissen in Hongarije uit te leggen, dat haar de vragen kort en bondig werden gesteld, dat haar niet uitdrukkelijk werd gevraagd of zij problemen had ondergaan gedurende haar verblijf en detentie in Hongarije en dat zij niet in staat was om haar persoonlijke ervaring mee te delen. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing aangegeven wordt wat de verzoekende partij heeft verklaard omtrent een eventueel verzet tegen een overdracht aan Hongarije en wijst erop dat de verzoekende partij onder vraag 36 van het Dublingehoor, die betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat (*in casu* Hongarije) zouden kunnen rechtvaardigen, uitgebreid de mogelijkheid had om haar ervaringen in Hongarije uiteen te zetten. Zij kan nu niet voorhouden niet te hebben geweten dat zij in het kader van deze vraag haar ervaringen in Hongarije kon uiteenzetten. De verzoekende partij kan aan de gemachtigde niet verwijten dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar persoonlijke ervaring uiteen te zetten, als uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij, wanneer zij de kans had om op omstandige wijze op feiten en omstandigheden te duiden die wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling, deze kans ook daadwerkelijk heeft gegrepen. Dat de vragen kort en bondig waren doet hier geen afbreuk aan.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de slechte behandelingen die zij zou hebben ondergaan nadat zij op illegale wijze de Hongaarse grens overschreed, zo ze al geloofwaardig zijn, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Hongarije een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, nu zij in geheel andere omstandigheden Hongarije zal binnenkomen.

Er dient immers nogmaals te worden benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18.1. b) van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat haar verzoek om internationale bescherming bij de Hongaarse autoriteiten nog steeds in behandeling is, dat de verzoekende partij aan de Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen te Budapest en dat er een laissez-passer (vervangend reisdocument) werd opgesteld voor de Dublinoverdracht. Er zijn dan ook geen indicaties dat de overdracht van de verzoekende partij niet met een zorgvuldige omkadering en de nodige garanties zal plaatsvinden. De verzoekende partij wordt bovendien overgedragen als asielzoeker wiens verzoek in Hongarije in behandeling is. In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat de verzoekende partij op dezelfde manier zal behandeld worden zoals zij beweert behandeld te zijn geweest toen zij Hongarije de eerste maal, op dat moment op illegale wijze, binnenkwam. Bovendien heeft zij bijstand van een advocaat, zodat niet kan aangenomen worden dat zij in onwetendheid over haar specifieke situatie en aan haar lot overgelaten in Hongarije zal aankomen. De Raad wijst er bijkomend op dat uit het *National Country Report – Hungary* van *Asylum Information Database*, up-to-date tot 17 februari 2015 (hierna: het AIDA-rapport) blijkt dat tijdens de asielprocedure, zowel voor de gehoren als in beroep, tolken voorzien zijn. Ten slotte kan uit het feit dat de verzoekende partij bij haar eerste aankomst in Hongarije desgevallend geen bijstand zou hebben gehad van een tolk, nog niet afgeleid worden dat zij, wanneer zij in de huidige omstandigheden als Dublinterugkeerder in Hongarije terecht komt, opnieuw geen bijstand van een tolk zou krijgen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog *prima facie* geen zwaarwegende gronden aanbrengt die aannemelijk maken dat zij bij de overdracht aan Hongarije om redenen van haar persoonlijk geval zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Hoewel de verzoekende partij in haar verzoekschrift verder verwijst naar een aantal rapporten die een algemene situatie in Hongarije beschrijven, is dit niet voldoende, nu zij nalaat om haar specifieke beweringen te staven door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Er dient te worden besloten dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt bij een overdracht aan Hongarije vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen.

In casu toont de verzoekende partij *prima facie* het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij, met de algemene rapporten en andere bronnen waarnaar zij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu voert de verzoekende partij aan dat Hongarije lijdt onder een zeer grote migratiedruk, dat zij een asielaanvraag zou hebben ingediend, dat België daar geen andere informatie over heeft, dat zij in geval van terugkeer naar Hongarije het risico loopt een tweede asielaanvraag zal moeten indienen hoewel haar eerste asielaanvraag niet ten gronde werd behandeld omwille van haar vertrek naar België, dat zij als “*subsequent asylum applicants*” zal worden beschouwd, dat bij elke nieuwe asielaanvraag nieuwe elementen of feiten moeten worden ingeroepen en er geen richtlijnen of wetbepalingen bestaan die dit concept definiëren, dat er geen juridische zekerheid bestaat, dat de “*subsequent asylum applicants*” geen recht hebben op opvangaccomodaties en werk en dat ze een reëel risico lopen op extreme armoede, welke hun uiterste kwetsbaarheid aanscherpt. Voorts wijst zij erop dat elke asielzoeker en families met kinderen gedetineerd zijn, dat het Vluchtelingenverdrag van kracht is in Hongarije, dat de detentie zowel door UNHCR als door de Raad van Europa en zelfs door de Supreme Court van Hongarije werden aangeduid, dat er in Hongarije zowel “*detention facilities*” bestaan onder de

verantwoordelijkheid van het OIN als gevangenen voor asielzoekers die bewaakt zijn door de politie, dat de overheid een beslissing tot detentie kan nemen tegenover een asielzoeker die een verblijfstitel heeft op basis van een hangende asielpcedure in geval hij zich heeft verborgen of de procedure heeft onderbroken, dat asielzoekers bijna automatisch in een gesloten centrum eindigen, dat zij reeds een eerste asielaanvraag heeft ingediend en dat de “*subsequent assylum applicants*” gedetineerd zijn in ofwel de “*immigration detention*” ofwel in de “*asylum detention*” al naargelang ze een verblijfstitel hebben of niet, dat de alternatieven die voorzien zijn in de Hongaarse wetgeving praktisch niet worden toegepast, dat de hechtenis van asielzoekers in Hongarije zorgwekkend is, dat er een uitgebreide politiebrutaliteit bestaat, dat de geïsoleerde detentie gebruikt wordt als disciplinaire maatregel hoewel het door geen enkele wetsbepaling omschreven is, dat er gebrek aan medische bijstand is, dat er gebruik wordt gemaakt van collectieve straffen, dat de politieagenten nog steeds gebruik maken handboeien, wapenstokken, pepper sprays hetgeen fel bekritiseerd werd door de European Commission for Preventing of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten op 12 februari 2015 instemden met het verzoek tot terugname van de verzoekende partij en hierbij uitdrukkelijk verwezen naar artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening, dat betrekking heeft op de verplichtingen van de Lidstaten en luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Uit de toepassing van dit artikel volgt dat het asielerzoek van de verzoekende partij in Hongarije nog in behandeling is. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij in Hongarije zal worden beschouwd als een “*subsequent assylum applicant*”. Verder blijkt duidelijk uit de lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met het artikel 3 van het EVRM is nagegaan.

Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de gemachtigde niet heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Betreffende detentie in Hongarije oordeelt de gemachtigde in de bestreden beslissing – met verwijzing naar het AIDA-rapport – dat sinds 1 juli 2013 de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid voorziet tot detentie van asielzoekers, doch niet impliceert dat asielzoekers die overeenkomstig de verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Op grond van de voorliggende informatie is de gemachtigde van mening dat er geen reden is om aan te nemen dat de verzoekende partij, die voorafgaand aan haar asielaanvraag in België asiel vroeg in Hongarije maar wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, na overdracht het voorwerp zal zijn van een detentie.

Uit een samenlezing van de door de beide partijen voorgebrachte rapporten blijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende vormen van opvang in Hongarije. Zo bestaat er, naast de opvang in open asielcentra, ook detentie. Overeenkomstig het AIDA-rapport werd de wetgeving in januari 2013 zo aangepast dat er geen vasthouding meer zal zijn om de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel te verzekeren wanneer een asielaanvraag wordt ingediend onmiddellijk wanneer de betrokkene wordt gevat. Hierin wordt verder ook uitdrukkelijk melding gemaakt van het gegeven dat asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin-reglementering niet zullen worden vastgehouden tenzij zij reeds een afgesloten asielpcedure hebben, waaronder wordt verstaan een negatieve beslissing over de grond van de zaak en dit met inbegrip van manifest ongegronde aanvragen of zaken waarin sprake is van een geschreven intrekking van de aanvraag. Ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM werd de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije vervolgens aangepast in die zin dat sedert juli 2013 – voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen – een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Aldus werd sinds juli 2013 het systeem van ‘asieldetentie’ ingevoerd. Dublin-terugkeerders zijn hiervan niet uitgesloten.

Het is weliswaar zo dat sommige asielzoekers nog steeds in immigratiedetentie worden geplaatst zoals dat voorheen het geval was, maar dit kan enkel in bepaalde gevallen waarin sprake is van een

meervoudige asielaanvraag. De verzoekende partij betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat haar in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten, waardoor niet blijkt dat haar asielaanvraag in Hongarije als een meervoudige asielaanvraag zal worden beschouwd. In deze situatie blijkt niet dat er wordt overgegaan tot een immigratiedetentie. Derhalve kan niet worden aangenomen dat zij bij terugkeer zal worden vastgehouden in een immigratiedetentiecentrum.

Wat betreft een eventuele detentie in een asieldetentiecentrum, moet er verder op worden gewezen dat er limitatieve voorwaarden zijn voor opname in asieldetentie. Uit het voormelde AIDA-rapport blijkt dat asieldetentie alleen wordt bevolen bijvoorbeeld op grond van een onzekere nationaliteit of identiteit van de asielzoeker, indien een persoon was ondergedoken of het verloop van de procedure vertraagde of indien er ernstige gronden zijn om zulks aan te nemen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan dat profiel. Uit de verklaringen van de verzoekende partij in haar verzoekschrift en ter terechtzitting kan bovendien geenszins worden afgeleid dat zij werd vastgehouden in Hongarije, maar wel dat zij zonder enig probleem is kunnen vertrekken.

De verzoekende partij meent dat zij, gelet op het feit dat zij na het indienen van haar asielaanvraag Hongarije heeft verlaten, kan worden aanzien als een vluchteling die was ondergedoken of het verloop van haar procedure heeft verinderd, zodat zij voldoet aan voormeld profiel en bij een terugkeer riskeert te worden opgesloten in een asieldetentiecentrum.

Uit geen enkel van de voorgelegde rapporten blijkt op het eerste zicht dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal worden gedetineerd bij een overdracht aan Hongarije of dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije (Dublin-terugkeerders) alsnog systematisch worden gedetineerd. Immers indien de theorie van de verzoekende partij dat zij kan aanzien worden als een vluchteling die was ondergedoken of het verloop van haar procedure heeft vertraagd doordat zij na haar asielaanvraag Hongarije heeft verlaten en dus voldoet aan het voor asieldetentie vereiste profiel, kan gevolgd worden, betekent dit dat alle Dublin-terugkeerders die reeds een asielaanvraag in Hongarije indienden aan dit profiel zouden voldoen (daar zij allen na hun asielaanvraag Hongarije hebben verlaten) en bijgevolg het voorwerp zouden uitmaken van asieldetentie bij terugkeer naar Hongarije. Dit blijkt geenszins uit de door de beide partijen voorgebrachte rapporten.

Zelfs aangenomen dat er nog sprake is van blijvende problemen en/of tekortkomingen betreffende de detentie van asielzoekers, blijkt nog niet dat *in casu* kan worden aangenomen dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt.

Het EHRM oordeelde in de zaak *Mohammadi t. Oostenrijk* (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 omtrent de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-reglementering terugkeren naar Hongarije ook reeds als volgt wat detentie betreft:

“65. The Court observes that the subject matter of the present application is similar to that of the above-mentioned Mohammed case. In that judgment of 6 June 2013, the Court came to the conclusion that despite the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees, in the light of recent changes to Hungarian legislation pertaining to asylum-seekers, the applicant’s transfer to Hungary under the Dublin II Regulation would not amount to a breach of Article 3 of the Convention (see Mohammed v. Austria, cited above, §§ 102-111). The main question to be considered by the Court is whether there have been significant changes since the adoption of that judgment in the situation for asylum-seekers, and Dublin returnees in particular.

66. The Court therefore takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu. It also notes, however, that the Hungarian asylum legislation and practice has significantly changed since the applicant lodged the instant application and the parties made their submissions on the merits of the case. The Court therefore will only take into consideration the most recent reports and respective arguments by the parties.

67. The two main complaints by the applicant relate to (i) the risk of arbitrary detention of asylum-seekers and the detention conditions, and (ii) the risk of refoulement to Serbia without having his asylum claim considered on the merits. The Court will examine each complaint separately in the following paragraphs.

(i) The applicant’s complaints relating to the detention regime and detention conditions for asylum-seekers in Hungary

68. As regards the applicant's complaints directed against the detention practices applicable and the detention conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, acknowledges that they were at least arguable. The country reports showed that there is still a practice of detaining asylum-seekers, and that so-called asylum detention is also applicable to Dublin returnees. The grounds for detention are vaguely formulated, and there is no legal remedy against asylum detention. However, the reports also showed that there is no systematic detention of asylum-seekers anymore, and that alternatives to detention are now provided for by law. The maximum period of detention has been limited to six months. Turning to the conditions of detention, it is noted that while there are still reports of shortcomings in the detention system, from an overall view there seem to have been improvements.

69. Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria).

70. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent reports cited above, the applicant would currently not be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.
(...)"

Het EHRM was aldus van oordeel dat de op dat ogenblik gekend zijnde rapporten die handelen over detentie in Hongarije niet van aard zijn dat deze aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel en individueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht van een asielzoeker aan Hongarije in toepassing van de Dublin reglementering. Op het eerste gezicht tonen de recentere rapporten zoals deze thans voorliggen nog niet aan dat zich in de situatie van de verzoekende partij een andere beoordeling opdringt.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de slechte leefomstandigheden in de detentiecentra en het gebrek aan bijstand en informatie, merkt de Raad daarenboven nog op dat, los van het feit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan het vereiste profiel voor detentie, niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije werd aangepast in die zin dat sedert juli 2013 – voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen – een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Ook op dit punt laten de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde stukken de Raad op het eerste gezicht nog niet toe vast te stellen dat een andere beoordeling dan deze van het EHRM in voormeld arrest zich zou opdringen en dat kan worden aangenomen dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt.

Inzake de omstandigheden van opvang oordeelt de gemachtigde – zich steunend op het AIDA-rapport, het rapport van Grusa Matevzic, met name "*European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report – Hungary*" van oktober 2012 en een nota van het UNHCR van december 2012 – dat niet kan worden vastgesteld dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin reglementering worden overgedragen per definitie in een situatie terechtkomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat *prima facie* de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde rapporten en bronnen niet van aard zijn dat ze voormelde motivering van de gemachtigde vermogen te weerleggen of het kennelijk onredelijk karakter hiervan aantonen. Het door de gemachtigde in dit verband gehanteerde AIDA-rapport kan ook worden geacht het best de actuele situatie in dit verband weer te geven. De verzoekende partij toont op het eerste gezicht niet aan dat de omstandigheden van opvang dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Waar de verzoekende partij wijst op de grote migratiedruk in Hongarije zoals blijkt uit de aangehaalde rapporten en dat deze enkel nog zal aanscherpen, dient te worden vastgesteld dat hieruit *prima facie* niet blijkt dat hieruit wordt afgeleid dat dit een schending van artikel 3 al dan niet *juncto* artikel 13 van het EVRM zou uitmaken.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een alleenstaande asielzoeker is, die door België en daardoor ook door Hongarije als meerderjarig wordt beschouwd. Zodoende kan zij niet dienstig verwijzen naar passages die handelen over niet-begeleide minderjarigen of families.

In dit verband kan tevens verwezen worden op het feit dat het EHRM in de zaak *Tarakhel* stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen, des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij, los van haar hoedanigheid van asielzoeker, nog een profiel heeft van een bijzonder kwetsbaar persoon. Ook wordt nogmaals benadrukt dat Hongarije expliciet heeft bevestigd akkoord te gaan met de terugname van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt op het eerste gezicht ook geenszins aannemelijk dat de situatie in Hongarije dermate ernstige tekortkomingen kent die noodzaken dat individuele garanties zouden worden gevraagd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, oordeelt de Raad *prima facie* dat, zoals ook in de bestreden beslissing gesteld, niet blijkt dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 604/2013 strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Hongarije. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De verzoekende partij toont ook niet concreet aan dat de gemachtigde op enig punt een partiële lezing maakt van de gehanteerde stukken. De Raad stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk recente bronnen – waaronder het AIDA-rapport dat up-to-date is tot 17 februari 2015 – heeft gehanteerd in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dat de verzoekende partij geen bronnen aanhaalt waaruit blijkt dat er sprake is van een fundamenteel gewijzigde situatie of dat de bronnen die de gemachtigde hanteerde, gedateerd zijn of worden tegengesproken.

Daar waar de verzoekende partij nog algemeen verwijst naar uitspraken van de Hongaarse premier en het gegeven dat er plannen zouden zijn om het asielbeleid restrictiever te maken zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken, dient erop gewezen te worden dat dit gegeven alsnog hypothetisch is en actueel vooral retoriek lijkt te zijn, zodat dit evenmin kan leiden tot een andere beoordeling. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een consultatie van de bevolking waarbij bepaalde vragen over immigranten zouden gesteld worden en de ongerustheid over de toename van de onverdraagzaamheid en racisme, dient te worden vastgesteld, dat hieruit nog geen reëel risico voor asielzoekers blijkt om in Hongarije het slachtoffer te worden van een miskennis van artikel 3 van het EVRM of om te worden verwijderd van het grondgebied zonder een inhoudelijke en kwaliteitsvolle behandeling van hun asielaanvraag.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest op het eerste gezicht niet wordt aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aangeeft van oordeel te zijn dat zij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, doch hiermee niet aantoont dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de verwerende partij nog niet overging tot de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en de verzoekende partij *de facto* de kans kreeg om haar middelen aan de Raad ter kennis te brengen en de ernst ervan te laten onderzoeken in het kader van huidige procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. Ingevolge artikel 39/83 van de vreemdelingenwet kan de verwerende partij *in casu* slechts overgaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging nadat de Raad huidige vordering verwierpt. De verzoekende partij is *in casu* aldus van rechtswege beschermd tegen een gedwongen verwijdering, zolang het onderzoek door de Raad van de door hem ingediende vordering duurt. Ingevolge artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet dient de Raad hierbij ook over te gaan

tot een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid van die welke van aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan een schending van haar grondrechten. Bij de bespreking van het enige middel is verder gebleken dat de verzoekende partij *prima facie* geen ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM en evenmin een ander ernstig middel betreffende een andere rechtsnorm of een rechtsbeginsel aannemelijk maakt.

Het standpunt van de verzoekende partij dat zij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken, mist dan ook feitelijke grondslag.

Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DIGNEF